

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσια κι' έννεάντα τρία,
κρίσις θά ζουράλνη τούς Ρωμηούς άχρεφα.

Δέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Τών θρών μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΙΟΣ τήν έβουκόδα — μονον μία φορά θά θγαίνη,
κι' έπειτά μου κατεβαίνει.
Συνδρομητής θά δέχομαι — γιατί λαπά δέν έχωρα.
και 'στών 'Αθηνών τον πάλιν — και εις τήν Ελλάδα' έλην.
και εις τήν 'Ελλάδα' έλην — δίχως νά'μαι 'έντροπιν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — όκτα φράγκα είναι μόνο.

γιά τά ξένα όμως μέρη — δέκα φράγκα και 'στέ χίρι.
Κι' ένα φύλλο άν κρατή; — έγινες συνδρομητής.
κι' όποιος τόν παρ' δέν έλκει — άά τόν φάη μαύρο φίλ.
Γράμματα και συνδρομαι — άπ' εύθείας πρós έμέ.
Γιά τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μία δακάρα.

Τού Νοεμβρίου τρίτη και δέκατη,
κι' άπάντησις 'στών λόγον ντιλικάτη.

Τετρακόσια σαράντα κι' όκτώ,
'στών Μυλλόρδο κοντά ύλακτώ.

Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σέτος.

Φ. — Δίν ξίρεις, Περικλέτο μου, χαρά που την ίπληρα
σάν 'διεβάσα τι γράφουν γιά τόν γνωστό Σωτήρα
μείσα 'στέ φύλλα τ' 'Αγγλικά τά κομποζακουμένα,
ήπου 'στών σοβαρότητα περνούν και οι κι' ίμείνα.
Γράφουν πώς είναι δηλαδή πολιτικός βαρβάτος
κι' ήγαμα τύχη νά 'βριθί μίς 'στών Ρωμηών τό κράτος,
ότι θά 'χόρταινε άλλου τιμαίς και μεγαλεία,
ότι τρελλαινεται γι' αυτόν ή φίλη μας 'Αγγλία,
πώς είναι τό κεφάλι του άπ' όλα πιά γερό,
πώς μόνο τούτος τ' 'Αγγλικά τά ξίρει σάν νερό,
ότι σάν βέλος ξεπετ' και φεύγει σάν σαιτα,
ότι πρό χρόνων κατοικεί 'στό σπήτι του Νικήτα,
πώς έχει 'στό γραφείο του και μία βιβλιοθήκη
μή κατι τόμους σοβαρούς, ήπουναι τεταρικοί,
πώς 'μείρα νύκτα σοβαρός διαβάξει τακτικά
ήφημερίδες 'Αγγλικαίς και περιοδικά,
πώς παίει μίς 'στέ δάκτυλα Σαξέππρω και λοιπούς
και τόσον είν' ήργατικός και δουλευτής ήργινος,
που την ούρα δίν ήτμας ποτί της 'Αλειούς,
ού' ήπαιξε ποτί του βιστ, άλλ' ούτε και λουτένις,

πώς έχει μιάν 'Εγγλέζικη ρητορική βαρειά,
πώς τούς Ρωμηούς χωρίς αυτόν καθένας τούς οίκτηρει,
πώς και του Τείστρο τή τυρί και τέλλα τά τυριά
τά τρώει πιά καλλίτερα κι' άπό τουλουμοτύρι,
πώς είναι μεγαλομανής κι' άντ' άλλων βλίπει άλλα,
πώς όνειρεύεται 'ζυπνός ώσαν νά πίνη όπιο,
κι' όλα 'μπροστά του τά κυττά όγκωδη και μεγάλα
μή μία λούπα δυνατή και μ' ένα τηλεσκόπιο,
πώς κάνει τό μονό διπλό που λές και τρώει βλίττα,
πώς τόν άέρα καββαλά και δός του πάει ντρίτα,
πώς πρέπει νά λατρεύεται άπό τούς άλλους χόρια,
πώς έχει πάθος και σιβντά γιά τούτον κι' ή Βετωρία.
κι' ίσως νά στείλη 'ξαφνικά 'στών ένδορα της βαλβίδος
έκιντο τό παρέρσημον τής επιγονατίδος,
κι' ό'λοι Ρωμηοί, που 'πρόκοφαν μί τά τρανά λιμπρέτα του,
μαζί μ' ήμας νά κρεμασθούν άπό την καλσοδέτα του.
Αυτά που λές ιδιόβασα κι' ήπα σάν πατατίτης :
ακύντα τί άνδρα ήχομα και κελιπούρι πρώτης,
που τόν θαυμάει μία κοτ'ήμας ήπισημας Ευρώπη
και τό Λονδίνον συσσωμεν γεγυρίζει τονέμα του.

κι' ἐμείν' τὰ παλαιοκράδεια, ἐμείν' οἱ παλαιοκράδεις
 οὐτὶ μὲ γύφω 'στήσαμεν ἀκούην τάχα μὲν τούτῳ.
 Ἐμὲς ἐκείνους ἐπεὶ νὰ μὲς τσαλαπατήσῃ
 κι' ἂν ἔρτυνε καμμιὰ φορὰ τὰ πρόστυγα μὲς μούτρα
 καὶ τὸν παρακαλίσωμεν νὰ μὲς τὰ ξαναφύσῃ
 κι' ὅλοι μὲς μὲ ριπίδια Κινίξικα τὸν δούλου
 ἐπεὶ νὰ στεκιώμεθα κοντά τοῦ παρασούλου,
 καὶ τὰ σορὰ τεστίριζα τοῦ μ' ἐκίνα ν' ἀρίξωμε
 μήπως καμμιὰ βρωμόμυξα τυχὸν τὰ μαγαρίση,
 κι' ὡς ὁδλιον μισίλληνα πατόκορφα νὰ βρίζωμε
 ἐκείνον ποῦ δὲν ἤρχετο καζὶ μὲς ν' ἀρίση.
 Αὐτὸς ποῦ 'μπρός μὲς ἐπερε μὲ στίμμα νὰ περῇ
 καὶ μόνος τὸ Κουβέριο μὲς αὐτὸς νὰ κυβερνῇ
 τὴν ἰσχὺν τοῦ Ζιγγι-Χάν, τοῦ κραταιοῦ Μογγόλου,
 χωρὶς ἀντιπολίτευσις νὰ τοῦ 'μιλῇ καθόλου,
 ἐκείνον ὅπου τοῦπρεπε νὰ κόψῃ κάθε γήρσση
 κι' ἄρ' ἂν κοντὰν θὰ 'πλήρναναν τὴν χρῆ μὲς τὰ τόσα
 ἂν Κυβερνήτῃ των ποτὶ τὸν εἶχαν οἱ 'Βγγλικοί,
 νὰ μὴ τὸν σκιάζεται κανεὶς Ρωμῶς κολοβιλότοι,
 κι' ὁ Ράλλης νὰ σπώνεται μετὰ τοῦ Μεσσηνίου
 καὶ τὰ τοῦ λίνε σμὲ τὰ σκρίπ μὲς τὸ παραζιλιόνης.
 Φουρτούνα 'στὰ μπατζάκια του, ἀφού δὲν ἐμπορεῖ
 κι' ἔνα ψωροδιάταγμα νὰ ριζῇ 'στὰ σκοπιόδια,
 κι' ἀκούει τὸν ἐξάφελμα κι' ἀπὸ τὸν Θεοδώρῃ
 καὶ σὰν σκασιμένος καθέται μὲ σουρωμένα φρύδια.
 Τοῦ τόπκα μὲς, τοῦ τόπκα ὁδῶ ... δὲν εἶναι γιὰ 'δὼ πέρα
 κι' ἂν διήλθ' ὁδῶ 'ἀληθινὰ μὰρς γιὰ τὴν 'Εγγλιτέρῃ ...
 δὲν κάνει, Περικλέτο μου, γιὰ τοῦτο τὸ κοτίτσι ...
 τί νὰ σοῦ πῶ ... φαντάζομαι πῶς ἐγεννήθη ἔτσι
 μὲ τὰ φακὸλα τὰ 'ψήλα καὶ μὲ τὸ σερβὰρ τοῦ
 μὲ τὰ πῶς ποτὶ δὲν ἐκαμὶ οἱ ὁρόμο τοῦ νερό του.
 Π. — 'Ἀλλοῦς δὲν τὸν φαντάζομαι κι' ἐγὼ παρὰ Μυλλόρδο,
 ποῦ τρώει 'στὸ τραπέζι του μπουτιγκα καὶ μπιρτέκι,
 κι' οὐτὲ μέλομακάρονο ἢ μπουτὶ μὲ τὸ σκόρδο
 νομίζω 'στὸ Μυλλόρδοκο στομάχι τοῦ πῶς στέκει.
 Ἀδύνατον νὰ φαντασθῶ παιδίου πῶς εἶδε χρόνιζα,
 ἢ κάστανα πῶς ἔψησε τῇ 'Γούβας καὶ μαρονίζα,
 ἢ πῶς κι' ἐκείνους ἐπαίξε ποτὶ μόνῃ ζυγῇ.
 ἢ πῶς 'τραγοῦσης κι' αὐτὸς τὰ βῆα μου ἀργῇ,
 πῶς μὲ στραγάληζα 'γίμειν τὴν μὲς του κι' ἄλλη τσίπη,
 πῶς ἔπινε φλασκομῆλο καὶ κάποτε σαλπί,
 ἢ πῶς κουλούρα ἔτρυνε κἄν κρύα κἄν ἱεστή,
 πῶς ἔλεγε τὰ κἄλχανα 'στῆς γειτονιάς παγᾶνα,
 κι' εἰσέρει τὴν ἀμπέριζα καὶ τὸν αἰνιγιστή,
 τὸ μὲς μία, ὅσο, τρεῖς, καὶ τὸ λουρὶ 'στὴ μάννα.
 Ἀλλοῦς δὲν τὸν φαντάζομαι παρ' ὅπως εἶναι τώρα.
 γιὰ δανικά κι' ἀγύριστα νὰ πέρνῃ πέντα φόρα,
 καὶ μετὰ θρήνη νὰ θρηνηῖ πολὺ σπαρτακτιοῦ
 περὶ τοῦ πολιτεύματος τοῦ Συνταγματικτοῦ,
 καὶ νὰ ξεπαρδαλώνεται περὶ πολιτικῆς
 κι' ὅλο τῆς ρόγας νὰ ρουφᾷ τῆς Ἀρθιμητικῆς,
 κι' ἂπ' τὸ Παλάτι κάποτε νὰ τρώῃ τὴν χυλόπητα.
 Φ. — Τί κρίμα τέτοιος ἄνθρωπος νὰ ξεροτηγανίζεσαι
 σὺ τοῦτο τὸ Ρωμαϊκό, ποῦ παῖ νὰ παῖσῃ,
 καὶ μ' ἔνα μόνο στοχαζοῦ ν' ἀδικοδοσανίζεσαι
 πῶς ἐμπορεῖ καλλίτερα νὰ μὲς χρεωκοπήτῃ.
 Καὶ μὴ νομίζῃ, Περικλῆ, πῶς ἡ χρεωκοπία
 ἐν' εὐκόλος ὑπόθεσις καὶ μὴ κοινωτοπία,
 ἄνδρα σερὸν χρειάζεται γι' αὐτὴν κι' ἡ Ρωμηροῦν
 νῆχρ λαγοῦ περπατησιὰ, λαγοῦ γρηγοροῦν.

Δὲν ἐμπορεῖ, βρὲ μάττα μου, νὰ γίνῃ ὅπως ὅπως,
 χρειάζεται πολιτικὴ καὶ τὰ καὶ οἶα καὶ κόπος,
 κι' ἂν ἐξ αὐτόμων ἐργατῆς ἢ κι' ὁλοκλήρου κράτους
 ἄλλ' ἀπαιτεῖ κι' εὐγένειαν καὶ τρόπους ντυτικατοῦ.
 Κι' αὐτὴ σὰν καθὲ δάνειο τὸν ἄνθρωπο τῆς θίλει,
 οὐ νὰ 'μπορῇ, βρὲ Περικλῆ, νὰ ξεγλιστρᾷ σὰν χεῖλι,
 ἂν δὲ κεράλῃ καὶ γι' αὐτὴν δὲν ἐργασθῶν σπουδαία
 θὰ γίνῃ κἄπως πρόστυχη κι' ἀγροίκος καὶ χυδαία,
 ἴνῃ, καθὼς γνωρίζομεν, ὁ Ἀόρδος χρωστικός,
 σῶζων καὶ θήκας ἱερὰς τὸν πῶς πατέρων ἔση,
 θὰ μὲς τὴν κάμν' κομὲ ἑλ φὸ καὶ λινὰ εὐπροσώπως,
 'Εγγλίζικα, Μυλλόρδοικα, ὡς εἶδος τὴ Μυλλαϊόν,
 καὶ τότε πᾶ θὰ 'πῃ καὶ σὺ τὸ μπόσικο ζαγᾶρι :
 «χαρὰ 'στὸν πρωτομάστορη, χαρὰ 'στὸν κατεργᾶρη,»
 κι' ὅλοι θὰ τοῦ φωνάζωμε μὲ νῆα βουλιμία :
 ἀνὰ ζήσης, μπάμπκα, κάνε μὲς ἀκούη κι' ἄλλη μία».
 Ἡ ράτσα εἶναι πάντοτε τὰ πάντα καὶ τὸ πᾶν,
 ἄλλως ὅλα, Περικλῆ, κατὰ διαβόλου πᾶν,
 καὶ σὰν παραδανείζεσαι καὶ σὰν χρεωκοπῇ
 ἀνάγκη νῆχρς ἀρχοντιὰ καὶ νῆασι τσιλιπῆς.
 Ἐτοί 'στὸ βρόντον δὲν περῇ κανένα ντοκουμέντο,
 γιὰ τὸ κανόνι θέλουμε ὡς τὸν Τρικουπῆν ἄνδρα,
 οὐδ' ἄλλο τι χρειάζεται γι' αὐτὸ τὸ φαλιμένο
 παρ' ἄνθρωπος ἀπὸ γενεὰ καὶ σκύλος ἀπὸ μανδρά.
 Π. — Γιὰ 'πὲς μου πῆγες 'στὴ Βουλῇ ;
 Φ. — Ἐπῆγα καὶ τοὺς εἶδα ...
 σταφίς, σταφίδος, Περικλῆ, σταφίδι καὶ σταφίδα,
 ὄνομα τρίτης κλίσεως καὶ γίνους θηλυκοῦ,
 ὅπου κι' αὐτὸ 'μυρουλόγιμ' καὶ παῖ τοῦ κακοῦ,
 κι' ὅλ' οἱ σταφιδόκτητῆρες φωνάζουν φῶ παπαί,
 ἄλλ' ἔταν ὅμως καὶ γι' αὐτὴν γενεὴν ἱπποτροπία
 θὰ δράσῃ κι' ἡ Ρωμαϊκὴ σταφιδὴ τὴ διαβόλσση
 κι' ἡ πίντε 'Ἡπειρο τῆς γῆς θὰ παθῶν σταφιδόλυσσα,
 ἢ Ἀφρικὴ κι' Ἀμερικὴ κι' Ἑυρώπη κι' Ὀλλανδία,
 καὶ θὰ μὲς δέσονται σφιχτὰ μὲ τὸν ζυρολομανδία,
 γιὰτὶ γιὰ τὴν σταφίδα μὲς θὰ γίνῃ στόλων μπλόκος
 κι' οὐτὲ γιὰ τὰ Χριστόφωμα δὲν θὰ μὲς μείνῃ νηκοῦς,
 καὶ νὰ μὲς λίτρα καὶ σ' αὐτόν, ὁδὸ λίτρας καὶ σ' ἐκείνον,
 νηφῆται κι' ἀποφᾶγεται, ὡ παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
 κι' οἱ δανισταὶ θὰ μὲς ζητοῦν φορτωμένα σταφίδος
 καὶ τοκοχρεωλώσια θὰ πληρωθῶν εἰς εἶδος,
 κι' ὡς συμβολὸν θὰ γράψωμεν εἰν τῇ σταφιδῇ νῆα,»
 καὶ τώρα πάρτε τὰ ξερὰ καὶ τὰ χλωρὰ μὲς σῦκα
 προτὺ νὰ σὰς τὰ σφιζομε ἀπάνω 'στὸ κεράλι,
 ὁκέλου Πρωσογιεμνοῦ, ὁκέλου 'Αγγλογαλλοῦ.
 Λοιπὸν ποῦ λὲς μὲς 'στὴ Βουλῇ συζήτησις καὶ γούποι
 περὶ τῆς ἀκυρώσεως τοῦ σκρίπ ὑπὸ Τρικουπῆν,
 μὴ δὲν μιλῶσαι, Περικλῆ, ἐκείνους ὁ μαρβόλος
 κι' ὅλο κι' ἰσοβρήκτο καθὼς ὁ γράβαν Μογγόλος,
 κι' ὁ κυριὸς Θεόδωρος γιμάτος ἀπὸ χάρι
 ἰσχυρίνη τὴν θῆσι μὲς μ' ἀνάγνωσμα Ψυχέρην,
 καὶ δὸς του τότε κἄλχανα ὁ καθὲ πατριώτης,
 γιὰτ' εἶναι καὶ χωρετατῆς ὁ Θεωδωράκης πρώτης.
 Παλλῶν δὲ λόγων σθεναρὸν ἡκούσθη εὐστροφία
 κι' ὑπεβαλὲν ἀπάντησιν ἡ κλειονοφῆλια
 'στὸν λόγον τὸν Βασιλικόν, ἀλλὰ κι' ὁ Καραπάνος
 ἐν σθένει ἐπρότεινε μακρὸν ὑπερῶνος,
 κι' ὁ Ράλλης τοῦτε «δὲν 'μπορεῖς εἰκό σου νὰ προτείνῃς
 ἂν ἀρχηγὸς ἱππομένης προτῆρητα δὲν γίνῃς,»
 κι' ὁ Καραπάνος τοῦτε ἐπρίτε ποῦ νόμος θὰ μὲς βαλῇ,
 τοῦτον δ' ἀπειμιόδομος πρίτε φωνάζει κι' ὁ Ράλλης,
 ἀλλὰ κι' ὁ Πιτ, ποῦ μόνος του θρηνηῖ τὸ ριζικὸ του,

κι' εκείνος ένα σχήμα 'ξεφούρνισε 'δικό του, πίπισες κι' ὁ Ζυγομαλάς, νίσι κι' αὐτό φωνάει, κι' ἄλλοι πολλοὶ πού σκίπτονται νὰ 'γούνε καπετάνοι, ὅμως κι' ἐγώ, βρέ Περικλῆ, ἐπῆρα μία πένα, κι' ἀπὸ τὸ θεωρεῖο μου ὑπέβαλ' ἄλλο ένα, κι' ἔτσι καὶ τούτη 'τίλειος ἡ δύσκολη δουλειὰ κι' ἂς 'δοῦμε πορὸ θὰ προκριθῇ ἀπὸ τὸν Βασιλέα.
Π.—Πολὺν καιρὸ, βρέ Φασουλῆ, δὲν ἔργας μπερντάχι, κι' ὅρας πέντ' ἐξή ματσουκιὰς εἰς τὴ σκυφτὴ σου ράχη.

Μανφέστα τῆς Βουλῆς εἰς τὸν λόγον τῆς Αὐλῆς.

*Μεγάλη πανταχόσα τῆς κλειονοφῆρας,
τούτῃσι τοῦ Τρικούπη μετὰ τῆς συντροφίας.*

Οἱ Βουλευταὶ τοῦ κράτους ἐπανείδον
τὸν φίλον Βασιλέα ἐν χαρῇ,
κι' ἤκουσαν περὶ φαίνιγγι καὶ σταφίδων
σπουδαῖα νὰ λαλῇ καὶ σδοαρά.

Μας εἰπες κάθε ζήτημα ν' ἀφῆσωμεν
κι' ὅλοι τὰ σκρίπ προθύμως νὰ ψηφίσωμεν,
κι' ὁ κύριος Μυλλέρδος ὁ βροντῶν,
ὅπου ποτὶ τ' αὐτοῦ τοῦ δὲν ἰδόναι,
'στὴν προτροπὴν σου ταύτην ἀπαντῶν
μὴ μία κονδυλῖα τοῦ τῶκρυνει.

Πιστεύομεν γι' αὐτὸ νὰ μὴ θυμώσῃς,
ἀλλ' ἂν καὶ μὴ τὸν Λόρδο μας κακώσῃς,
ἀμέσως ὁ θυμὸς θὰ σοῦ περῇσῃ
ὅταν ἰδῇς ἀκμαζούσαν τὴν πίστιν
κι' ὅτι τὸ κράτος σίγουρα θὰ δράσῃ
χωρὶς ἀμφιβολίαν ἐλαχίστην.

'Ἄν τώρα τὰ χαρτί σου ἀκυρώνωμεν,
ἀλλ' ὅμως, Βασιλεῦ, οἱ βεβαίονομεν
πὺς ἔχουμε σκοποῦς ὑψηλοτάτους
κι' ὅτι τὸ 'Ισοζύγι τοῦ κράτους
δὲν θάναί σὰν καὶ πρῶτα στραβοκάνικο,
ἀλλὰ θὰ στήκῃ ντοῦρ σὰν λουκάνικο.

Θὰ γίνουσι βελτιώσεις περισσὰι
μὴ τόσας αὐστηρὰς οικονομίας,
κι' ἴσως καθυστερήσῃ καὶ πρὸς Σὶ
τὸν τακτικὸ λουφί σου ὁ Ταμίσις.

Μὴ σοῦ σκοτίζουν διόλου τὸ κεφάλι
τὰ δάνεια καὶ τὰλλα μαρφετίνα,
ὡς πρῶτῃ δὲ βελτιώσει μεγάλῃ
ἔγινε κι' ἓνα τμήμα γιὰ ρουσφέτινα.

Καὶ κάθε Βουλευτὴς καὶ Ριγκολέτος
θὰ μπαῖνῃ μὲς 'στὸ τμήμα φανερὰ,
ὡς πίνοντας τὴν πίπα τοῦ ἀντίως
θὰ πέρνῃ τὸν μὲζέ του μὴ χαρά.

Κι' ἔτσι κι' ὁ Λόρδος δὲν θὰ ξεκουφαίνεται
μὴ Βουλευτὰς τραχίς κι' ἀγροικιστάτος,
κι' ὅλο καὶ στερεώτερον θὰ φαίνεται
τὸ κινδυνεύσαν Σύνταγμα τοῦ κράτους.

Ἐν γίνῃ μὴ ρουσφέτι καὶ μπαῖσι
τάπάνω του θὰ πάρῃ κάθε κλάδος,
κι' ἀμέσως τὸ κεφάλαιον θ' αὐξήσῃ
τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.

'Ἀνάρρωσις παντοῦ καὶ θεραπεία,
εἰ' ὅλα νῆα μέτρα, νέσι τρόποι,
ἡ δὲ δημοφιλὴς χρεωκοπία
σὰν 'Οδυσσεὺς θάναί Πηνελόπη.

Γι' αὐτὴν πολὺς καὶμὸς καὶ τόση τρέλλα
καὶ δὸς τοῦ οἱ μνηστῆρες σῦρε κι' ἑλα,
ἀλλὰ θὰ ξεκουμπίσῃ τοὺς μνηστῆρας
σὰν 'Οδυσσεὺς ἀρχαῖος ὁ Σωτήρας.

Κι' ὅταν ὁ Λόρδος τίλος εὐτυχῆσῃ
πρὸς νίαν νὰ μᾶς φέρῃ εὐτυχίαν
ἴσως καταδεχθῇ νὰ συμπαχίσῃ
μὴ τὴν Τριπλὴν ἐκείνην Συμμαχίαν.

Καὶ τότε, Βασιλεῦ, πορὸ θὰ μᾶς πιάσῃ;
κι' ὅταν κι' αὐτὸ 'στὴ μίσην ξευτρούσῃ
σὰν τροφαντὸ ἀγγούρι καὶ ρεπάνι
κι' οἱ Γάλλοι θὰ ζηλιφούνε κι' οἱ Ρῶσοι.

Τὸ γένος δὲ τὰ χίριμα τοῦ θὰ τριβῇ
μαζὶ μὴ τὸν Καλινόκυ καὶ Καπερίθ,
κι' ἐμῆς στεφανώνομεν μὴ μυρτιάς,
θὰ δώνομε 'στὸν Γλαδστωνά μυτιαίς,
κι' οἱ δανισταὶ θὰ μείνουσι κόκαλο,
ὅπου θαρροῦν τὸ κράτος μας γιὰ πρόκαλο.

Δι' ὅλ' αὐτὰ θὰ λάβωμεν φροντίδα,
χωρὶς νὰ γίνῃ πάταγος πολὺς,
κι' ὅσο γιὰ τὴν ἀπουλήτη σταβίδα
ὅρα καὶ συζητήσῃς τῆς Βουλῆς.

Κι' ἂν θέλῃς τὸν λαὸν νὰ μακαρίσῃς,
ὅπου μ' ἐμᾶς ποθεῖς νὰ τὸν προάξῃς,
πέρα καμμιὰ φορὰ σὰν εὐκαιρήσῃς
τῶν ρουσφετιῶν τὸ τμήμα νὰ κυττάξῃς.

Ἐκεῖ ἐπιτιλοῦμεν ἔργον μίγα,
τῆς προκοπῆς τὸ 'Ἄλφα καὶ τ' Ὠμῖγα,
κι' ἀκόμη δὲν ἔμπορὶ νὰ διορίσῃ
ὁ κύριος Στεφάνου τὸν Ραῖσιον.

Δι' ὅλας οὖν τὰς ἐνωθεν αἰτίας
τὸ σκάφος τὸ σαθρὸν τῆς πολιτείας
θὰ πέρνῃ 'στὸ μενούτο δέκα μίλινα
καὶ Σὺ μ' αὐτὸ πλησίον θὰ σῶσαι...
νὰ οἱ χαροῦμε μ' ἐλῇ τὴν φαμίλια
καὶ Σὺ νὰ μᾶς χαρῇ καὶ νὰ μᾶς χαιρεῖσαι.